

Hildur Knútsdóttir (Island)

Narozena 1984 v Reykjavíku. Vystudovala literaturu a tvůrčí psaní na Islandské univerzitě tamtéž. Pracovala v oblasti ochrany přírody, jako knihovnice, editorka, chvíli zasedala v islandském parlamentu. V češtině pod názvem *Krvavá zima* (2018) vyšly dvě její knihy v jednom svazku: román *Vetrarfrí* (2015, Podzimní prázdniny) a jeho volné pokračování *Vetrarhökur* (2016, Tuhá zima). Svižný survival horor popisuje invazi mimozemšťanů na Island. Za *Tuhou zimu* obdržela v roce 2016 Islandskou literární cenu za nejlepší dílo v kategorii young adult. Ve své tvorbě pro mládež pojednává také závažnější témata: změnu klimatu, migrační krize nebo dystopickou vizi zčásti zatopeného Islandu v důsledku zvyšující se hladiny oceánů.

ukázku přeložila Martina Kašparová

Chladný vzduch Bragiho škrábal v plicích, a když ho vydechl, utvořil se mu před obličejem obláček páry. Bragi vyběhl za míčem, smekl se po kluzkém sněhu, ale ustál to a vystřelil. Míč směřoval na bránu a jen o fous přeletěl břevno. Bragi zaslechl „Jedu, jedu, Bragi!“ odkudsi ze strany, kde se tatínek bavil s nějakým mužem a ženou, rodiči jednoho z hráčů, a sledoval hru. Dívka, která se, pokud si Bragi dobře vzpomínal, jmenovala Inga, kopla míč zpátky do hřiště. Bragi sledoval, jak se k míči žene vysoký chlapec z druhého týmu; ten se ale zničehonic prudce zastavil a předklonil se, jako by ve sněhu něco zahlédl.

„Co to tam sakra provádíš?“ houkla na něj rudovlasá dívka z jeho týmu.

„Běž si pro ten balon, kluku!“ řval muž, s nímž si až doteď povídal tatínek.

Chlapec se popadl za břicho a začal zvracet. „Geiri?“ křikl muž a utíkal k chlapci.

Chlapec začal zvracet, zrovna když se k němu Bragi odvážil přiblížit.

Míč teď ležel zapomenutý několik metrů od nich a kolem chlapce a jeho tatínka se utvořil půlkruh zvědavých dětí. Otec synovi rozpačitě přejížděl rukou po zádech, jako by neměl moc ve zvyku ho hladit.

„Udělal se ti špatně?“ zeptal se kamarádsky.

Chlapec zvedl hlavu, bledý jako stěna, a přikývl. Nato se začal opět dávit.

„Myslím, že byste ho měl vzít do tepla,“ doporučil mu tatínek Þórberg.

„Mami?“ ozval se slabým hláskem jiný chlapec, svezl se na kolena a pozvracel se. Jeho zvratky byly žluté, s hnědými hrudkami, jako by si dal k snídani topinku a pomerančový džus.

To, co se seběhlo potom, připomínalo špatnou komedii. Děti se jedno po druhém začaly dávit a zvracet. Stejně tak muž a žena. Bragi se bezradně rozhlížel kolem a viděl jen bledé obličeje a kaluže zvratek v ušlapaném bílém sněhu. Neuvěřitelně to páchlo a Bragimu se zvedl žaludek.

Tatínek to celé užasle sledoval.

„Co se to tu vlastně děje?“ zeptal se tiše jakoby sám sebe.

A pak hlasitěji: „To jste včera jedli všichni to samé? Co jste měli?“ Otázku směřoval k muži po svém boku, ale ten jen zakroutil hlavou, předklonil se a chrлил ze sebe další zvratky.

Bragi se podíval na tatínka, ochromený hrůzou. Pohlédli si do očí. Tatínek byl bledý jako stěna. Na nějakou legráčku to bylo až příliš děsivé.

„Jak je tobě?“ zajímal se tatínek a chytil Bragiho za rameno.

„Chce se ti zvracet?“

Bragi zavrtěl hlavou a teprve teď si všiml, že kromě nich dvou se dáví nebo zvrací úplně všichni. Ochromeně na ně zůstali zírat. Vysoký chlapec, který začal zvracet jako první, se zhroutil k zemi. Bragiho tatínek k němu přiskočil a zatřásl jím. Chlapec měl přivřené oči, takže z nich bylo vidět pouze bělmo, hlava mu visela přes tatínkovu ruku a nepříjemně se šubala, jako by byl chlapec jen nějaká přerostlá, bezvládná panenka. Bragi pozoroval, jak tatínek na chlapcův krk přikládá prsty a snaží se mu nahmatat puls. Tatínkovi bolestně zacukalo v obličeji, a tak se Bragi ani nemusel ptát, jestli nějakou známku života našel.

Tatínek chlapce pustil a ten dopadl na zem jako pytel brambor.

„Pojď, Bragi,“ vyzval ho tatínek. „Musíme sehnat pomoc.“

„To je tady jen tak necháme?“ zaskočilo Bragiho.

„Bragi, POJĎ!“ vykřikl tatínek, popadl Bragiho za ruku a rozběhl se pryč.

Když byl Bragi malý, nic ho nebavilo víc, než když ho tatínek chytil za ruku, běžel jako o závod a vlekl ho za sebou. Bragimu připadalo, že letí. Tentokrát se ale cítil jinak. Možná proto, že tatínek přitom plakal a dvakrát ve sněhu upadli, takže Bragi měl obě kolena mokrá.

„Tati?“ ozval se Bragi za běhu. Z tatínkova sevření ho bolela ruka. Tatínek neodpověděl a utíkal dál. Doběhli k chatě, tatínek rozrazil dveře, Bragiho postrčil dovnitř a zamkl.

„Ukaž se mi,“ poručil Bragimu a chytil ho za bradu. „Nepotřebuješ zvracet?“

Bragi se pokusil zavrtět hlavou, ale tatínek ho držel tak pevně, že to nešlo. Nemohl skoro ani pohnout pusou.

„Tati, au!“ zamumlal skrz zaťaté zuby.

Tatínek ho okamžitě pustil.

„Promiň,“ omluvil se a přiložil mu ruku na čelo. Potom Bragiho obejmul. „Mám jen příšerný strach, že je to nakažlivé,“ zašeptal mu do vlasů.

Bragi vdechl tatínkovu vůni, důvěrně známou, a vnímal, jak se mu do očí tlačí slzy. Pak se zeptal: „Ten kluk byl mrtvý, tati?“

Tatínek mlčel. Když konečně odpověděl, hlas měl tichý a přiškrcený.

„Obávám se, že ano, chlapče. Musíme zavolat pomoc.“

Pak tatínek Bragiho pustil a vyřítil se do obývacího pokoje, aniž se zdržoval zouváním. Na podlaze po něm zůstaly hrudky sněhu. Bragi věděl, že pokud je nikdo neutře, roztají na malé loužičky a poškodí parkety, na kterých mamince tolik záleželo.

„Kde mám mobil?“ zařval tatínek a strhal z pohovky všechny polštáře.

Ve dveřích se objevila rozespálá Bergljót. Na sobě měla růžové tílko a růžové kalhoty od pyžama, světlé vlasy rozčuchané.

„Co se to tu děje?“ zeptala se udiveně.

Tatínek k ní přiskočil a chytil ji za ramena.

„Jak ti je?“ vybafl, nos jen pár centimetrů od toho jejího.

Naprosto užasle na něj zůstala zírat.

„Jak mi je?“ zopakovala pomalu, jako by jeho otázce nerozuměla.

„Jo, jak ti je? Není ti špatně?“

„Těhotná nejsem, jestli máš na mysli tohle,“ odsekla Bergljót a už to zase začínala být ona.

„Co je to s tebou?“

„Odpověz mi! Není ti na zvracení?“

Když mu hned neodpověděla, zatřásl s ní.

„Tak odpověz!“

„Ne, ne,“ vyhrkla zmateně. Bragi v jejím hlase zaslechl náznak strachu. „Špatně mi není, jen jsem se právě vzbudila.“

„Dobře,“ oddechl si tatínek. „Neviděla jsi můj telefon?“

Bergljót zavrtěla hlavou, a tak ji tatínek nechal jít a pokračoval v hledání.

„Co se to tady děje?“ šeptla Bergljót Bragimu. „To mu přeskočilo?“

Bragi zavrtěl hlavou.

„Co se stalo? Proč se chováš tak divně?“

„Hráli jsme fotbal. Pak začali všichni zničehonic zvracet. A on myslím umřel.“

Bergljót vytřeštila oči.

„Kdo?“

„Ten kluk,“ zašeptal Bragi. „Ten, co začal zvracet jako první.“

Bergljót se chytila za pusu.

„Tady je!“ vykřikl tatínek a zvedl mobil nad hlavu.

„Kam chceš volat?“ zeptala se Bergljót.

Ale tatínek neměl na odpověď čas. Bergljót a Bragi sledovali, jak vyťukává číslo a telefon si přikládá k uchu. Potom najednou zbledl.

„Co je?“ chtěla vědět Bergljót.

Podíval se na ně. Takhle velké oči u něj Bragi nikdy neviděl.

„Není slyšet ani oznamovací tón,“ odpověděl tatínek tiše.

„Vůbec nic?“ ujišťovala se Bergljót.

Tatínek zavrtěl hlavou. Rty se mu stáhly do úzké čárky.

„Ukaž, zkusím to já,“ řekla Bergljót a doběhla k němu. Vytrhla mu mobil z ruky, naťukala číslo a telefon si přitiskla na tvář.

„Nic,“ hlesla. „Zkusím zavolat ze svého.“

Na okamžik zmizela do pokoje a vrátila se s mobilem v ruce.

Podívala se na displej a potřásla hlavou.

„Nemám signál.“

„Co budeme dělat?“ zeptal se Bragi rozechvěle.

Podívali se jeden na druhého.

„Tady zůstat nemůžeme,“ usoudila Bergljót. „Ne jestli... jestli je to nakažlivé. Ledaže zamkneme dveře, zavřeme okna a počkáme, až dorazí pomoc.“

„Neměli bychom pomoc sehnat my?“ řekl Bragi a snažil se, aby to znělo odvážně. Přece tam ty lidi nenechají jen tak ležet ve sněhu?

„Obleč se, Bergljót,“ zavelel tatínek. „Jedeme. Podíváme se do sousední vesničky Búðir, třeba chytíme signál tam. Teple se oblečte, já sbalím jídlo.“

Bez odmlouvání ho poslechli.

Když se kodrcali k hlavní silnici, Bragi se rozhodl nedívat ke kempu. Místo toho zíral na Bergljót, která seděla na sedadle spolujezdce před ním. Vlasý měla ještě pořád rozcuchané – jak spěchala, nestihla si je učesat ani stáhnout do gumičky.

Střídavě se dívala z okénka a na rádio, ve kterém to praskalo a šumělo. Tatínek ho nastavil na automatické vyhledávání stanic, protože doufal, že někde narazí na zprávy, ale ozývalo se jen šumění. Obě hlavní rozhlasové stanice se ztratily. Bergljót se tvářila ustaraně a svůj telefon nepouštěla z ruky. Tatínkovi Bragi do obličeje neviděl, sledoval jen jeho ruce, které svíraly volant tak pevně, až mu zbělaly klouby.

„Asi bych se měl zastavit v informačním centru a podívat se, jestli tam někdo není,“ řekl tatínek.

Bergljót se na něj otočila.

„Myslíš, že je to dobrý nápad?“ zeptala se.

„Musím to udělat.“

„Co když je to nakažlivé?“ rozčílila se Bergljót.

„V tom případě už jsme se s Bragim nakazili,“ odvětil tatínek tiše.

Nato v autě zavládlo ticho, rušené jen praskáním v rádiu, které dál vyhledávalo stanice, jeden okruh za druhým. Blížili se ke kempu. Bragi se díval na druhou stranu, směrem k moři, a zhluboka se nadechl.

„Co to sakra...“ ulevil si tatínek. „Kde jsou? Přísahal bych, že...“

Větu nedokončil.

„Cože?“ nechápala Bergljót a vykukla z okna.

„Jsou pryč!“ vykřikl tatínek. „Ještě před chvílí tam byli! Co se to tady děje?“

Bragi se osmělil a podíval se ke kempu. Fotbalové hřiště, odkud s tatínkem nedávno odešli, zelo prázdnotou. Bragi předpokládal, že tam uvidí ležet všechny ty lidi. Nebo že by nakonec neumřeli?

„Co je to tamhle? Tam ve sněhu?“ ukázala na cosi Bergljót.

Tatínek odbočil ke hřišti. Zastavil u plotu ohraničujícího tábořiště, motor nechal puštěný a všichni tři vystoupili.

„Panebože,“ vydechl tatínek a zachytil se plotu. Ani ho nemuseli přelézat – na hřiště odsud viděli dobře.

Ti lidé skutečně zmizeli. Všichni, kteří tam leželi, když odsud tatínek s Bragim utíkali. Na hřišti ovšem ležely jejich pozůstatky. Ve sněhu se tu a tam povalovaly cáry masa, jako by ty lidi někdo hodil do drtičky. Bragi si tohle bitevní pole beze slova prohlížel. Když pak na okraji hřiště zahlédl ruku, která tam ležela, jako by ji tam někdo jen tak pohodil, chytil se za pusku a otočil se na druhou stranu.

„Co se to tu stalo?“ Bergljót se třásl hlas. „To je někdo... sežral?“

„Jdeme,“ rozkázal tatínek. „Tady zůstat nemůžeme. Zpátky do auta!“

Vzal Bragiho kolem ramen a postrčil ho směrem k autu. Bragiho ani nenapadlo nějak protestovat. Neměl chuť se tam zdržovat ani o minutu déle.

„Co se to tu stalo?“ zopakovala Bergljót otázku, když nasedli do auta. Hlas měla podivně vzdálený, jako by zazníval z nějaké hluboké studny. „Myslíš, že se snědli navzájem?“

Tatínek zavrtěl hlavou a přitom zahnul zpátky na cestu.

„To netuším.“

„Nebo si myslíš, že je sežralo *něco*? Někaké zvíře? *Nějaká příšera*?“

„Příšera?“ Bragi si hned vzpomněl na film o vyvolávání duchů, který jim Andriho starší bratr dovolil sledovat v létě.

Celý následující týden ho kvůli tomu trápily noční můry.

„Jaká příšera?“

„Přestaň Bragiho strašit,“ napomenul ji tatínek tiše.

Bergljót okamžitě vypěnila.

„Já že ho straším? Právě jsme viděli fotbalové hřiště plné krve a ty říkáš, že ho straším?“

„Musíme se zastavit v informačním centru. Možná je někdo tam.“

Z tónu tatínkova hlasu Bragi poznal, že jakékoli námitky jsou zbytečné. Bergljót se kousla do rtu, ale neřekla nic.

Když ovšem dojeli k informačnímu centru, tatínek místo zastavení raději šlápl na plyn, protože sníh před budovou byl stejně rudý jako sníh na fotbalovém hřišti. A v kaluži krve přede dveřmi leželo cosi, co možná někdy bylo člověkem.

Bragi si zakryl oči.

„Co budeme dělat teď?“ špitla Bergljót.

Tatínek odpověděl až po delší odmlce.

„Zajedeme do sousední vesnice,“ rozhodl a odbočil na hlavní cestu.